

наша, която абіе позна какъ е на младаго Царевича, и безъ да рече нѣщо на пустынника, излѣзна шайно ошъ колыбаша му, и опиде право въ царспвующій градъ, гдѣшо объяви на Царя, какъ е онъ намѣрилъ злодѣя, койшо е убилъ младаго Царевича, и за увѣреніе ще намерашъ коронаша му въ колыбаша на убійцаша.

Въ шой часъ дадохъ му доволны и вооруженны воины, за да имъ покаже мѣстошо и самаго убійцу, койшо и опиде сосъ нихъ, и сосъ всека гошовносшь предаде имъ пустынника, и показа имъ и коронаша, гдѣшо бѣше на полицаша, която абіе вси познаха какъ е на царскаго сына.

Добрый Древосѣчець сега вспомяну рѣчише на звѣровеше, койшо го совѣшоваха да не изважда челоуѣка ошъ оная яма, зашто е неблагодаренъ на благодѣшлише си: но дѣло спана и времето замина, и онъ немаше друга нѣкоя надежда, освѣнъ едно упованіе на Бога, койшо не ще го остави да спрада зарадъ доброшвореніешо си.

Воины абіе хванаха и вързаха бѣднаго Древосѣчца сосъ желѣза, и пощо го привадохъ въ престолный градъ, абіе го запреха въ шемница споредъ царскошо повелѣніе, гдѣшо го обложиха сосъ тяжки оковы кашо